

stian af Glücksborg for sin Person, hvis denne ved en umiddelbar Act sættes paa den danske Throne, hvorimod han staaer fjernere, naar Prinds Christian faaer Retten fra sin Gemalinde, som det er bestemt ved Renunciationsacterne og forudsat ved Londontractatens Afslutning, og, naar Hs. Excellence Premierministeren vil troste os med, at, naar der kommer en saadan Tid, da Prinds Christian af Glücksborgs Mandstamme maatte uddøe, der da kan vælges en Prinds, som har Arveadkomst til den danske Throne, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at, dersom vi bevare Arveretten efter Kongeloven, da kan der være Tale om Adkomst for danske Prindsen, men, naar vi ved at ophæve den, gjøre dem ubesrettigede, saa er der ingen rimelig Tanke om, at nogen af dem kunde komme i Betragtning ligeoverfor en Prinds, som Keiseren af Rusland maatte kunne stille som fuldkommen berettiget til en Deel af Riget, medens der for den danske Deel ikke er en Gæste, som har lovlig Adkomst til Thronen.

Sjæberning: Den sidste ærede Taler gjør sig en ganske overordentlig Uleilighed for at støde det Gode fra sig, det Danske fra sig, for at have den Ære at beholde Holsteens; derfor overfeer han hvad der staaer i Acter og Tractater og skyder dem ind mellem hverandre, som det behager ham; det skal jeg ret strax vise. Det ærede Medlem har sagt, at Prinds Christian af Glücksborg ved Warschauertractaten var indfat til Arving i Holsteen ved Keiseren af Rusland; men han har overfeet, at dette kun er skeet under Forudsætning af, at han bliver valgt til Konge i Danmark eller rettere sagt, kun som Konge i Danmark er det, at han kan vindicere Ret til ogsaa at blive Arving i Holsteen. Det er den danske Ret, det er den Besiddelsen af den danske Throne, det er det hele sammenholdte udeelte Monarchi, som Keiseren af Rusland har givet sin Stemme og sit Offer til. Dersom saaledes Prindsen af Glücksborg ikke kommer til at danne den umiddelbare mandlige Følgerække af Kongeslægten efter Frederik den 3dies Mandstammes Uddøen, vil han aldrig komme til at arve i Holsteen. Saaledes sige Tractaterne og der som det ærede Medlem kan faae noget andet

ud af det, skal det forundre mig. Warschauertractaten er et løst Blad Papir for Prinds Christian, naar ikke denne Combination bringes tilveie, og Prindsen af Glücksborg har ikke i Londontractaten erholdt den Anerkjendelse, han har, ved Hjælp af Renunciationsacterne; thi Renunciationsacterne have aldrig været fremlagte ved Londontractaten. Det ærede Medlem veed meget godt, at disse Renunciationsacter, skøndt paapegede i Warschauerprotocollen, ikke vare til, da Warschauerprotocollen blev skreven, at de altsaa ligge jevnfides mellem begge Tractater, saavel Warschauer som Londontractaten. Prinds Christian kan ligesaa lidt benytte dem med Hensyn til Warschauertractaten, som han kan benytte dem med Hensyn til Londontractaten; de have ingen anden Gyldighed end som Paapegning af det, som Hs. Maj. Kongen af Danmark har villet gjøre indenfor sit Omraade; det er Hans Erklæring i saa Henseende, som have været de forskjellige Magter fyldestgjørende og navnlig i London. Da Londontractaten blev forfattet, existerede Renunciationsacterne, og havde man anseet dem for i mindste Maade at være af Betydning ved denne Sag, troer da det ærede Medlem, at man vilde have begaaet den Uforsigtighed, ikke at tage dem til Protokols, ikke at fremlægge dem og ikke at undersøge dem; men deres Indhold var aldeles betydningsløs ligeoverfor Londontractaten. Hans Majestæt Kongens Erklæring, Keiseren af Ruslands Erklæring om, at han var fyldestgjort, har været alt det, som de andre Magter have forlangt, faaet og behøvet. De have i Londontractaten betragtet Renunciationsacterne som en forudsat Familieoverenskomst, hvori de ikke have blandet sig, ikke have kunnet blande sig og ikke have burdet blande sig. I Londontractaten staaer ikke indskrevet nogen Arvesfølge for Danmark, og at søge en Arvesfølge for Danmark i fremmede Tractater, afsluttede med fremmede Lande, er udansk, og Rigsdagen kan ikke taale, at dette lægges til Grundlag for dens Beslutning. Det er Kongen af Danmarks Kalb til Rigsdagen og Rigsdagens Beslutning i Henhold til § 4 i Grundloven, som ene kan